

PÁDRAIG KENNY

FERRALLA

Traducció d'Aurora Ballester

bam
bú

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: Tin

Publicat per acord amb Chicken House.

© 2018, Pádraig Kenny, pel text
© 2018, Aurora Ballester, per la traducció
© 2018, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Riki Blanco
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2018
ISBN: 978-84-8343-557-1
Dipòsit legal: B-20057-2018
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

PÁDRAIG KENNY
FERRALLA

Traducció de l'anglès d'Aurora Ballester

**bam
bú**
EDITORIAL

1

La neu queia del cel nocturn, i el món sencer era fred i mut a excepció dels grinyols regulars i metàl·lics de les articulacions d'en Jack. En Christopher se'l va mirar de reüll, però el mecanisme mirava endavant, ignorant el so-
roll. L'Absalom caminava unes quantes passes per davant d'ells; duia un abric prim de color negre que se li inflava per dins com un globus.

«Nyc. Nyc.»

En Christopher hauria volgut fer aturar aquells grinyols.

«Nyc. Nyc.»

L'Absalom es va girar, ben dret, mostrant la figura escardalenca en tota la seva llargada.

–Em pensava que t'havia dit que l'untessis abans de marxar del taller –va dir, clavant la mirada en en Christopher.

–I l'he untat, senyor Absalom.

El cert era que, amb tot l'atabalament de la marxa precipitada, a en Christopher li havia fugit del cap que havia d'untar les articulacions d'en Jack.

L'Absalom se'l va mirar amb mala cara.

–Ho ha fet. Fins i tot ha comprovat que no tingués cap rebló solt –va dir en Jack.

–Pentina't –va dir l'Absalom gesticulant amb la mà i adreçant-se a en Jack, que es va estirar la perruca cap avall i va somriure a en Christopher. En Christopher li va respondre amb una mitja rialla. Des del moment en què l'Absalom els va anunciar que hi podia haver la possibilitat de fer una venda a Aylesbury havia notat una pesantor freda al pit.

L'Absalom no havia fet cap venda durant molt de temps, sense comptar algun espantaocells, que eren un fracàs com a mecanismes. L'últim que havia fet, havia abandonat el camp i el van trobar tres mesos després, a quinze quilòmetres de distància, de bocaterrosa al marge d'un riu.

Però aquesta vegada l'Absalom els havia dit que «els planetes estaven ben alineats». Hi havia molts números de fer una venda i, després d'haver fet uns quants saltets d'alegria pel despatx, va dir a en Jack que es canviés la perruca de color panotxa que portava normalment per una de castanya «perquè ningú els compra, els pèl-roigs, que són horribles i fastigosos». A en Jack tant li feia. Estava secretament encantat amb la possibilitat que el venguessin, però com que en Jack era molt Jack, era massa orgullós per demostrar-ho. Tot i això, en Christopher el va enxampar somrient amb satisfacció mentre anaven cap a la camioneta.

En Christopher es va mirar discretament en Jack altra vegada mentre caminaven pel carrer. Tornava a somriure satisfet, però aquesta vegada es va adonar que en Christopher se'l mirava. En Christopher va apartar la mirada ràpidament.

–Què passa? –va preguntar en Jack.

–No res –li va respondre en Christopher.

L'Absalom estava de més bon humor. Va aixecar els ulls, sorprès, cap a la neu que queia.

–Quina meravella! No ho hauria pogut planificar millor ni fent-ho expressament.

Els va fer un gest perquè s'aturessin a la meitat d'una filera de cases de rajola vista, va plegar les mans i va somriure als dos nois.

–Ja hi som. El número deu és la residència que cerquem. Recorda el que vam practicar, Jack.

–Sí, senyor Absalom.

–Christopher.

–Sí, senyor Absalom?

–Posa't ben dret, estigues presentable. Recorda que ets l'ajudant de l'enginyer més important de tota la Gran Bretanya.

–Sí, senyor Absalom.

Eren davant d'una porta verda amb un picaporta de llautó mat. L'Absalom es va posar ben recte, va agafar el picaporta i va trucar tres vegades, amb aplom. Va dir als nois, sense dirigir-los la mirada:

–Somrigueu, xicots.

Es va fer una estona de silenci, trencat només pel brunzit suau dels flocs de neu en caure, després pel so de fer

girar un pany. La porta es va obrir, i l'Absalom va fer un somriure d'orella a orella.

Un home d'uns trenta anys, amb una tofa de cabells rinxolats, va treure el cap.

–Sí? –va dir.

L'Absalom va fer un petita reverència.

–Senyor Chapman, permeti'm que em presenti. Em dic Gregory Absalom, soc creador de ginys, maniquins, autòmats i mecanismes de percepció, varietat i vivor diverses.

Va donar un cop de canell i li va aparèixer una targeta de visita a la mà. Sense ni fixar-se en el que feia, el senyor Chapman va agafar la targeta i se la va mirar amb una expressió de desconcert. Va aixecar la mirada, assentint amb el cap i parpellejant, com si li acabessin de clavar un cop de puny.

–Per... perdoni, de què es tracta?

L'Absalom va ajuntar les mans fent un gest com si pregués, i va mostrar un posat afligit.

–M'he assabentat, senyor, de la seva tragèdia personal. Sisplau, accepti el meu condol més sincer, malgrat que arribi amb retard.

L'home va empallidir.

–Qui l'hi ha dit? Què n'ha de... Qui l'hi ha dit? –li va preguntar amb exigència.

En Christopher de cop es va posar neguitós. Va intentar intercanviar una mirada amb l'Absalom, però l'enginyer estava ocupat mirant fixament aquell home amb una barreja d'empatia i avidesa de depredador.

–Tinc amics al poble, senyor Chapman. M'han vingut a veure per pur interès humà i m'han parlat de la seva situació.

El senyor Chapman se'l mirava amb els ulls esbatanats, agafant-se amb una mà al marc de la porta, com si necessités un suport.

–Quant de temps fa, senyor Chapman? –li va preguntar l'Absalom, amb el cap decantat i els ulls tristos i plorosos, amb una compassió ben assajada.

El senyor Chapman va tremolar un moment.

–Sis setmanes –li va respondre, i la veu se li havia tornat ronca a causa de la tristesa.

–I era l'únic fill que tenien.

El senyor Chapman va fer que sí amb el cap.

En Christopher es va notar unes fiblades, com una foguerada, al front i a les galtes. S'havia imaginat que seria una venda normal. No s'havia adonat de quines eren les circumstàncies, i ara estava indignat amb l'Absalom per mirar d'aprofitar-se d'aquell home. Estava a punt de fer un pas endavant per dir alguna cosa, però l'Absalom, sense ni tan sols mirar-se'l, va aixecar la mà dreta amb traça i la hi va posar damunt del pit amb la força suficient per aturar-lo.

–Molt trist; quina cosa tan trista, ja ho crec –deia l'Absalom, sospirant i brandant el cap. En Christopher es va fixar en l'espurna de murrieria que li brillava als ulls.

–Què hi diria, senyor, si li digués que jo podria alleujar-li el dolor i l'afflicció en certa mesura?

El senyor Chapman va obrir el ulls, amb una expressió d'indefensió. En Christopher es va adonar que l'Absalom l'havia portat cap al terreny on ell volia.

L'Absalom va estendre el braç teatralment, assenyalant en Jack.

–Em permeto presentar-li un model de la màxima qualitat. És una de les meves creacions més exquisides, si se'm permet la manca de modèstia.

En Jack va avançar cap a la porta i va somriure al senyor Chapman. Va inclinar el cap, tal com li havia ensenyat l'Absalom, i va dirigir una mirada tímida i esperançada al senyor Chapman. A en Christopher li va semblar espantós.

–Li diem Jack, però naturalment el nom és un tret canviable, si es decidís a adquirir-lo. Està dotat de tots els atributs d'un noiet de l'edat que aparenta. Sentit de la diversió...

En Jack va somriure i va fer un saltiró mentre movia els colzes endavant i endarrere com un comediant de cabaret.

–Una intel·ligència molt superior a la dels seus companys de generació...

En Jack es va acostar una mà a la barbeta i va aclucar els ulls cap al cel, fent cara de savi:

–Tres-cents noranta-cinc per sis-cents setanta-dos fan dos-cents seixanta cinc mil quatre-cents quaranta.

–A més d'una mobilitat i unes articulacions esplèndides.

En Jack va fer el pont i el va enllaçar amb una vertical. Les articulacions li va grinyolar, i l'Absalom va aprofitar l'oportunitat per llançar una mirada assassina a en Christopher. En Christopher li va tornar la mala mirada; l'Absalom es va girar somrient cap al senyor Chapman, que estava estupefacte.

–Com pot veure, senyor, és un model d'allò més estimable, un miracle de l'enginyeria, i li asseguro que té un preu molt assequible, si es decidís a adquirir-lo.

–Qui hi ha, Thomas? –es va sentir una veu que venia de dins de la casa–. Qui hi ha a la porta?

Es va fer un silenci llarg i hivernal fins que va aparèixer una dona escabellada darrere del senyor Chapman, amb la mirada perduda i unes ulleres morades sota els ulls d'haver dormit malament.

–Qui hi ha, Thomas? Què volen?

El senyor Chapman feia cara d'amoïnada.

–No és ningú, Ruth. Torna-te'n cap dins. No és ningú.

L'Absalom va reaccionar amb la rapidesa fulminant d'una serp de cascavell.

–Senyora Chapman –va dir, mentre avançava cap al llindar–. Ara mateix acabava de donar el meu condol més sincer al seu marit. Pel que m'han comentat els amics que tenim en comú, el seu fill, en William –en Christopher va veure com el senyor Chapman tenia una esgarrifança. La seva dona es va acostar una mà a la boca– era un jove net d'allò més entenimentat i virtuós.

A l'Absalom se li va trencar la veu al final de la frase i es va eixugar els ulls amb el mocador abans de continuar.

–Ensenyava al seu marit el nostre últim model, que espero que els pugui oferir una aproximació adequada al seu fill i que, almenys en certa mesura, els pugui donar satisfacció emocional i un esperit familiar en aquesta època tan assenyalada de l'any.

En Jack anava fent tombs cap per avall. La senyora Chapman se'l mirava entre atònita i neguitosa. Va començar a ajupir-se per mirar-se'l de més a prop.

En Jack es va tornar a posar dret amb un salt i va mirar la senyora Chapman per primera vegada. Va caminar cap a ella i se la va mirar amb una sinceritat genuïna.

–Li presento en Jack, senyora Chapman –va dir l’Absalom amb dolçor. Va agafar en Jack per les espatlles i el va fer avançar.

Es va tornar a fer un silenci sepulcral. En Christopher sentia com a remor de fons el murmuri planyívol del vent.

–Ruth... –va dir el senyor Chapman.

Semblava que la seva dona no el sentia. El cap li feia un tremolor i es va ajupir encara més mentre en Jack se li acostava.

–Una de les meves creacions més perfectes, senyora Chapman. És una aproximació mecànica molt subtil a una persona humana, tant per la forma com pel contingut. En Jack pot fer d’ajudant, d’amic, de company...

L’Absalom va fer una pausa; la senyora Chapman cada vegada obria més els ulls.

–De fill.

La dona va deixar anar un gemec molt fluix. El senyor Chapman va abaixar el cap i va dir, amb to queixós:

–Ruth, sisplau...

En Jack se li va acostar més i a en Christopher se li va encongir el cor quan va veure la mirada d’esperança i patiment d’aquella senyora. L’Absalom va obrir del tot els braços, amb una gesticulació exagerada:

–Mentre va caient la neu, pensin això: que bonic, que autèntic i que adient que seria passar el Nadal en família. Muntar l’arbre, els somriures, l’emoció, l’aroma de la taronja i les espècies flotant per l’ambient, la melodia reconfortant de les nades. I el millor de tot és compartir aquestes coses amb la pròpia prole, junts com a unitat familiar, units per l’amor, per l’alegria i l’excitació de l’arribada imminent del Pare Noel.

L’Absalom va començar a recitar els preus dels seus articles amb un to desmenjat, remarcant les diferents opcions de lloguer i de compra. En Christopher procurava ofegar la ràbia intensa i repugnant que sentia. Es va mirar els ulls plens de llàgrimes, esperança i dolor de la senyora Chapman. El senyor Chapman tenia el cap cot, com si ja s’hagués resignat al que era inevitable. La veu de l’Absalom s’anava tornant més aguda, com si no es pogués acabar de creure el que aviat passaria. Els narius se li eixamplaven rítmicament, com si ja ensumés els diners que estaven a punt de canviar de mans. Aquell espectacle desagradava profundament a en Christopher.

Només va caldre una paraula per engegar-ho tot a rodar.

En Jack va fer una passa endavant i va somriure, esperançat.

Només una paraula.

–Mama? –va dir.

Va ser com si la neu que envoltava el senyor Chapman de cop s’hagués convertit en un remolí que giravoltava furiosament. En Christopher no havia vist mai una ira com aquella.

–No! –va cridar el senyor Chapman.

Va clavar un cop al mig del pit d’en Jack, que va sortir disparat d’esquena i va topar contra el terra cobert de neu amb un espetec metàl·lic.

El senyor Chapman va estirar la seva dona cap a dins i va tancar la porta als nassos de l’Absalom. Enmig del silenci, els flocs de neu xiulaven al seu voltant.

2

Així que va tornar a la camioneta, en Jack es va treure la perruca castanya, va ficar la mà sota el seient, en va treure la perruca panotxa que solia portar i se la va col·locar bé al cap. Quan va quedar satisfet de com li havia quedat, es va regirar una mica sobre el seient, es va posar una mà sota una cuixa i va fer una ganyota.

–Em sembla que m’he abonyegat el cul.

En Christopher va esclatar a riure, fent un ronquet. En Jack s’hi va afegir. Tots dos reien mentre l’Absalom es barallava amb el volant i conduïa la camioneta a batzegades cap a la carretera. Els dos nois continuaven amb les riallades. L’Absalom ja se n’havia atipat.

–I tu! –va grunyar entre dents, girant-se cap a en Christopher, que va parar de riure de cop.

–Jo? Què he fet, jo?

–Res, precisament. No has fet res!

–I què havia de fer?

–El que t’he ensenyat a fer. Ajudar-me a fer una venda, concretament. Fer propaganda, deixar anar alguna observació, parlar bé de la mercaderia.

–Es diu Jack –li va respondre en Christopher. Va aixecar el cap i va mirar l’Absalom. Van intercanviar una mirada. Haurien continuat d’aquella manera si en Jack no els hagués interromput i hagués assenyalat un fet més rellevant.

–Senyor Absalom, la carretera!

L’Absalom va girar el cap ràpidament, just a temps per donar un cop de volant i evitar que anessin a parar dins de la cuneta. Va renegar i van continuar el trajecte a les fosques; el zim-zam planyívol de l’eixugaparabrises feia el contrapunt al rondineig de l’Absalom.

Les piles de ferralla del pati del taller estaven mig col·gades per la neu quan van tornar, i en Rob Rodanxó els esperava a la porta del cobert, on l’Absalom tenia el despatx. Feia la mateixa cara d’espantat que quan havien marxat un parell d’hores abans, però en veure en Jack al seient del costat del conductor li va canviar l’expressió per una d’alleujament. La Manda també era amb en Rob, agafant-li la mà. Amb l’altra mà aguantava l’osset de peluix.

–No t’ha venut –va dir en Rob Rodanxó a en Jack, que avançava cap a ells tentinejant, tan de pressa com podia. Era més una declaració d’alleujament que una observació. En Jack va fer que no amb el cap. En Rob va somriure i es va posar la mà plana damunt del pit ample. En Rob era més baix que en Christopher, i rodó i rabassut. El seu tronc era fet d’una olla vella; un dels avantatges que hi va trobar l’Absalom a l’hora de construir-lo era que el podia llogar perquè la canalla el fes rodolar per un pendent en festes i festivals.

En Christopher es va fixar en els blens de cabells rossos esfilagarsats que queien damunt de l'ull dret d'en Rob i va sentir un estranya fiblada de culpabilitat.

La Manda va córrer cap a en Christopher i se li va agafar a la cama. En Christopher va riure:

–No hem estat fora tanta estona, Manda.

–Estàvem preocupats –va dir la Manda, aixecant la mirada cap a ell. Tenia la rialla tan torta com sempre, i duia mal posada la perruca de rínxols castanys. Tenia l'ull esquerre més gros que el dret, i la cama dreta més curta que l'esquerra; això feia patir en Christopher, que no parava de preguntar a l'Absalom quan li posaria una cama com calia. L'Absalom sempre l'enredava amb el que ell considerava un comentari enginyós: li deia que trigava tant perquè no podia decidir si li volia posar una cama esquerra més curta o una cama dreta més llarga. Després deixava anar la seva clàssica riallada, i en Christopher girava cua tot empipat.

L'Absalom va fer petar la porta de la camioneta i tots es van girar de cop. Es va afanyar cap al cobert; l'abric li voleiava al darrere.

–Què ha passat, senyor Absalom? –li va preguntar en Rob.

L'Absalom es va girar de cara a ell:

–Un desastre total i absolut, això és el que ha passat, Robert. I tot això gràcies a aquest parell.

–No és veritat! –va cridar en Christopher–. No estàvem al cas del que pretenia fins que ens hem trobat allà.

–I encara bo –va dir l'Absalom, brandant un dit–. Si no, encara hauries volgut donar lliçons, xicotet. Alliçonant com de costum, mentre t'oblides d'una cosa...

–Que el negoci és el negoci – el va interrompre en Christopher.

–Exactament –va dir l'Absalom, que encara estava massa enrabiada per adonar-se del to sarcàstic amb què havia parlat en Christopher.

La seva discussió es va veure interrompuda per un ter-rabastall rítmic, i en Grapes va aparèixer darrere d'una pila de deixalles.

A l'Absalom li agradava referir-se a en Grapes amb orgull com «la seva primera criatura». Era el més antic del taller, fins i tot més que la Manda. També era el més gran, feia gairebé dos metres i mig d'alçada, i tenia el tronc fet d'un barril, que s'estrenyia per la cintura. Tenia unes cames amples com troncs d'arbre i uns peuarros calçats amb sabatotes. Els seus braços enormes eren una combinació musculada de cables, reblons i tubs que acabaven en unes mans gegantesques i grapalludes que tant servien de pala com de trituradora en miniatura. La mandíbula de baix era feta amb una peça triangular semblant a l'apartabestiar d'una locomotora de vapor; és a dir, que tenia una barbeta molt prominent que el feia semblar curt de gambals. Era il·legal crear mecanismes de mida adulta que tinguessin consciència pròpia. L'Absalom havia construït en Grapes amb aquelles dimensions exagerades perquè calculava que s'apartava de la definició del que era mida adulta i «autèntic». Argumentava que pel fet d'haver creat un giny tan «excepcional» com en Grapes no el podien acusar d'haver violat la llei.

La majoria de mecanismes duïen gravats al crani els glifs de propulsió i de consciència, però en Grapes porta-

va uns quants símbols grossos i corbats repartits per tot el cos; un mecanisme tan gros com ell necessitava més màgia per fer-lo moure. I malgrat la seva aparença i el seu aspecte ferotge, els ulls foscos d'en Grapes tenien una expressió de calidesa i de bondat. Potser sí que era la creació més antiga de l'Absalom, però en Christopher considerava que en molts aspectes era la més innocent.

En Grapes va fer cruixir les barres l'una contra l'altra, amb un carrisqueig metàl·lic rogallós. Per als que no hi estaven acostumats, allò només era soroll, però no pas per a en Christopher i els seus companys.

–El senyor Absalom ha volgut vendre en Jack, Grapes –li va respondre en Christopher.

En Grapes va mirar l'Absalom i va tornar a «parlar».

L'Absalom se'l va mirar amb incredulitat i va assenyalar en Jack:

–I a tu què et sembla que ha passat?

En Grapes es va sentit intimidat, va fer un passa enrere i va ajuntar les mans davant del pit, com si pregués. L'Absalom va fer mitja volta cap al cobert, es va aturar a mig camí, va mirar fixament el cel i després es va girar cap a en Grapes.

–Demà et necessitaré perquè m'ajudis a llevar neu.

En Grapes va assentir amb el cap, lentament.

L'Absalom va mirar en Christopher.

–Serà una manera de fer algun diner –va dir amb to burleta.

En Christopher va sospirar i va seguir l'Absalom cap al cobert, on va trobar el seu amo palplantat i rígid al llindar de la porta. Després d'una pausa breu, l'Absalom va aixe-

car els braços i va fer un gest expansiu de benvinguda, tot dient:

–Estelle!

L'Absalom va entrar a dins el cobert i en Christopher es va esmunyir darrere seu. L'Estelle estava dreta al costat de la taula. Igual com en Christopher, l'Estelle, que tenia tretze anys, era autèntica. Duia un abric vell de pota de gall que almenys li era una talla massa gran. Tenia la cara ovalada, emmarcada per uns cabells foscos, i somreia a l'enginyer.

–He fet el que m'ha demanat, senyor Absalom –li va dir.

L'Absalom la va observar un moment. L'Estelle era tranquil·la i seriosa i no es posava neguitosa amb facilitat. «És com una persona gran de debò», va pensar en Christopher amb admiració, «encara que només tingui un any més que jo».

–Gràcies, Estelle. Com sempre, t'estic d'allò més agraït, i sense ni mirar-me-la sé que has fet una feina de la màxima qualitat, com sempre.

L'Estelle va fer unes quantes passes endavant i va sospirar.

–Quatre metres de pell. Són quatre xílings.

L'Estelle va allargar la mà. L'Absalom va fixar la mirada en el palmell i després se la va mirar de fit a fit, amb una expressió astuta i calculadora.

–Em pensava que havíem quedat en tres, noia.

–És un xíling per metre. Sempre ha estat un xíling per metre –va respondre, sense enretirar la mà.

L'Absalom va sospirar i es va ficar la mà a la butxaca de l'armilla, que era arnada i llardosa, i en va treure un mone-

der petit. Va anar posant les monedes al palmell de l'Estelle una per una, fent molta comèdia amb els dits tremolosos, com si desprendre's d'aquells diners li causés un gran dolor.

–Gràcies, Estelle –li va dir amb la veu trencada, gairebé amb autocompassió.

L'Estelle només va fer un gruny, es va ficar els diners a la butxaca i se'n va anar cap a la porta.

–Si vols et pots quedar –va dir espontàniament en Christopher.

L'Estelle es va mirar en Christopher arrufant les celles.

–Fa una nit freda –va afegir en Christopher–. He pensat que potser... si li sembla bé... al senyor Absalom...

Va fer una mirada expectant al seu amo, però l'Absalom ja s'havia desentès d'ells i s'havia posat a classificar les restes que tenia damunt la taula.

–Gràcies, Christopher, però ja tinc un lloc on estar-me –li va respondre l'Estelle.

–Encara estàs a dispesa a casa de la senyora Barnaby, Estelle? –va preguntar-li l'Absalom sense aixecar els ulls de la taula.

–Això mateix –li va contestar.

–Una dona encantadora, respectable, molt fina de maneres. Em sorprèn que et puguis permetre un allotjament de tanta categoria.

L'Absalom somreia amb suficiència, fent morros, com si intentés aguantar-se el riure.

L'Estelle va estrènyer les barres i li va llançar una mirada assassina, que a ell li va passar desapercebuda. Es va girar i va sortir per la porta; abans de tancar-la de cop, es va filtrar una ràfega d'aire glaçat.

En Christopher va arrufar el front.

–Li hauria de pagar més, senyor Absalom.

L'Absalom va grunyar.

–Fa una bona feina, jo m'ocupo d'ella i ella ho sap. I també té l'honor de treballar per a un mestre artesà com jo.

En Christopher va aixecar les celles quan va sentir les paraules «mestre artesà». Dubtava molt que un mestre artesà de debò treballés en aquelles condicions. La taula no era l'únic desgavell del taller: tot l'interior del cobert era ple de deixalles amuntegades, des de rodets de cotxet de criatura a llaunes buides. Hi havia gibrells vells, caixes de rellotge despullades de les molles i les rodes, planxes de metall, fils de coure i la fortor penetrant de l'oli de màquina, el rovell i la suor de l'Absalom. Tot el que no estava entaforat en algun prestatge deformat, estava en una pila al mig del terra.

A la paret de mà esquerra hi havia un quadre gran que penjava de tort. Estava esgrogueït i ple de taques de floridura, però si te'l miraves de prop t'adonaves que era el retrat d'un home, vestit com del segle XVIII. Estava dret, repenjat amb les dues mans en el pom d'un bastó, i al seu costat hi havia un noi de fusta, amb el cos ple de símbols gravats. L'Absalom havia rescatat el quadre d'un abocador d'escombraries. De vegades s'hi posava a sota amb les mans a les anques, somrient a l'home del retrat com si el conegués i el saludés com a un igual. De tant en tant, l'Absalom es definia a ell mateix comparant-se amb els grans enginyers del passat. En Christopher se'l va estudiar de dalt a baix. No tenia gaire l'aspecte d'un enginyer llegendari.

3

–Què té pensat construir, ara, senyor Absalom? –li va preguntar en Christopher.

L’Absalom havia agafat un parell d’ulls de damunt la taula i els va refregar enèrgicament amb la seva armilla.

–Ah, no ho sé. Em sembla que improvisaré, aquesta vegada. Deixaré que les muses em portin on vulguin.

Va fer un gest ample amb la mà, com si la passegés per tot el local.

–M’ha arribat una nova tramesa de caps, un dels quals serà la glòria que coronarà la meva última creació.

En Christopher va resseguir el local amb la mirada. Hi havia més caps escampats per terra que normalment, però tenien un to grisós i apagat i es veien molt florits i plens de rascades. N’hi havia d’abonyegats i, com que coneixia tan bé l’Absalom, sabia que aquells bonys encara els tindrien quan estiguessin muntats en un cos i circulant. Aquell pensament el va entristir una mica.

Semblava que a l’Absalom ja li havia passat el mal humor, però en Christopher encara percebia una ombra de ressentiment en la seva mirada a causa de la venda frustrada.

–Te n’hauries d’anar al llit, noi. Fes entrar tothom al taller. Demà ens espera un dia de feina.

–Sí, senyor Absalom –va dir en Christopher.

En Jack, en Rob, la Manda i en Grapes l’esperaven a fora.

Tots plegats es van dirigir cap al taller, que era a l’altra banda del pati del cobert de l’Absalom. La neu s’anava espessint, i les piles de deixalles estaven colgades sota una flassada blanca i suau.

A mig camí del taller, en Christopher va sentir un grinyol terrible seguit d’un espetec sord. Es va girar i va veure com el cos d’en Rob Rodanxó avançava a batzegades cap al taller sense el cap. El cos va accelerar de cop, va fer dos giravolts i després va caure estès a terra. A en Rob tot sovint se li afluixava el cap. De vegades els altres feien apostes sobre quanta estona continuaria movent-se el cos sense el cap. El rècord era de trenta segons.

En Christopher va recular fins on era el cap d’en Rob i el va recollir. Mentrestant, en Grapes ja n’havia agafat la resta. En Rob va somriure, però en Christopher va fer

una ganyota en veure que encara tenia un ble de cabells tapant-li un ull. Per algun motiu, el feia patir més allò que el fet que a en Rob se li afluixés el cap.

L'Estelle era a dins del taller arplegant les eines en una bossa de lona. La pell nova que havia fet per a l'Absalom era estesa damunt d'una reixeta metàl·lica. En Christopher va observar que els ulls li brillaven d'una manera especial, i això volia dir que n'estava satisfeta.

De vegades en Christopher li veia aquesta mateixa mirada quan feia la barreja en el pot gros de color negre del taller. La seva carona emmarcada pels cabells negres pentinats amb forma de cor s'inclinava damunt del pot amb una mirada intensa de concentració i els llavis ben closos, barrejant i fonent, remenant i batent la mescla blanca sense parar com si fos una pasta fins que, de sobte, i sense avisar, adquiria una pal·lidesa carnosa.

El truc era treure-la del pot en el moment just. Si la'n treia abans d'hora, es liquava, s'escampava i s'escorria per terra i tornava a agafar un color com de llet. Si la'n treia massa tard, es transformava en una massa enganxosa plena de grumolls i bombolles.

En Christopher no sabia si era gràcies a l'instint o a còpia de repetició, però ella sabia quan era el moment precís de treure la barreja del foc, i no s'equivocava mai.

–Fa bona pinta, Estelle, però no tanta com la teva obra més encertada, aquesta –va fer en Jack, tirant la barbata endavant i acostant-li la cara, mentre es pessigava la pell de la galta dreta i se l'estirava.

L'Estelle va fer una rialleta de suficiència i va brandar el cap.

–Bona nit, Jack –es va carregar la bossa de les eines a l'espatlla i va marxar acompanyada d'un cor de bona nit entonat per tots els altres.

En Christopher va anar a buscar la seva caixa d'eines de sota el llit. Va tornar a collar bé el cap d'en Rob al cos i quan va quedar satisfet de com havia quedat col·locat, va agafar les tisores i va tallar el floc de cabells empipador que li penjava sobre l'ull. En Rob Rodanxó li va donar les gràcies i li va fer un somriure tímid i agraït a la vegada. Aleshores en Christopher va untar d'oli les frontisses dels braços d'en Jack i va dir a tots els altres que anessin amb compte de no rovellar-se amb la neu. En Jack li va fer una salutació còmica. Després en Christopher es va mirar la cama curta de la Manda, i va fer una ganyota quan es va fixar en la corrosió de la juntura del genoll. Va pensar que s'havia de recordar de tornar-n'hi a fer memòria a l'Absalom.

Mentrestant, en Grapes s'havia penjat de les bigues i es gronxava com un goril·la. En Christopher li va dir que baixés, perquè li semblava que les bigues no podrien aguantar aquell suplici. En Grapes es va deixar anar i va aterrar amb una patacada.

En Christopher, que estava rebentat, es va asseure al llit i es va començar a treure les botes.

–Em sembla que m'he abonyegat el cul –va sospirar en Jack.

–Ja t'he dit que no me'l penso mirar –li va dir en Christopher.

En Rob Rodanxó reia per sota el nas, però en Jack feia cara d'empipat.

–Què et passa? –li va preguntar en Christopher.

En Jack feia una mica de posat de culpable.

–És que jo m’esperava que em vendria.

En Rob Rodanxó va deixar anar un gemec, a causa de l’espant. Tots es van girar a mirar en Jack. En Christopher va quedar parat.

–Per què? –li va preguntar.

En Jack va abaixar els ulls cap a terra.

–No ho sé –va dir–. Suposo... suposo que és que volia ser de debò, com tu. M’agradaria saber com és respirar, i tenir pell de veritat. Pell de debò. M’agradaria saber què és ser petit i fer-te gran, i continuar creixent –en Jack llavors va mirar en Christopher directament. La seva mirada tenia un cert aire desafiant.

–Vull ser com tu i experimentar coses normals però importants.

En Christopher no sabia què dir-li. De sobte es va sentir incòmode i no gosava mirar en Jack a la cara.

–Coses importants com què significa tenir pare i mare –va dir en Jack.

–No en tinc, ni de pare ni de mare –va respondre en Christopher entre dents–. Ja no en tinc.

–Ja saps què vull dir –li va contestar en Jack.

–Explica’ns com és, Christopher. Vinga, explica’ns-ho –li va dir en Rob.

–Com és què, Rob? –li va preguntar en Christopher.

–Tenir família –li va dir en Rob.

En Christopher notava que era el centre de totes les mirades. Estava acostumat que li preguntessin coses sobre el passat i no li feia res explicar anècdotes, però a vegades li produïa una sensació estranya.

–No recordo gran cosa –va dir.

–Però el que recordes és bo. M’agrada –va comentar en Rob, amb els ulls brillants d’emoció.

La Manda s’havia espavilat. Fins i tot en Grapes semblava que hi estava interessat. En Christopher va sospirar.

–Només en recordo trossets, com imatges retallades.

La Manda s’havia estirat de panxa a terra i s’agafava la barbeta amb les mans:

–Torna’ns-ho a explicar, Christopher. Vinga!

I llavors tots es van posar a pidolar-li el mateix. En Christopher va brandar el cap i va somriure.

–D’acord, d’acord –va sospirar, i així els va fer callar.

En Christopher es va asseure als peus del llit amb les mans sota les cuixes. Va mirar a terra mentre feia esforços perquè li vinguessin al cap imatges del passat; volia fer-les sortir a la superfície suaument, per por que si l’esforç era massa brusc es perdessin.

Va veure la cara d’una dona. Era en una cuina, i ella somreia. Va sentir al pit una escalforeta familiar.

–La mare era rossa –va dir–. Tenia els cabells suaus, molt suaus i...

La dona es va girar. Els cabells li brillaven i ondejaven airosament com una onada de llum. En Christopher va empassar-se la saliva.

–Eren com de mel i il·luminaven l’habitació.

–Era bonica? –li va preguntar la Manda.

–Molt –va somriure en Christopher.

–Molt –va sospirar en Rob.

Fins i tot en Jack semblava fascinat.

–Feia uns pastissos boníssims –va dir en Christopher. La veia, ara, amb el davantal de quadrets vermells i blancs, els cabells brillants, i ditades de farina a les galtes i al nas. Va somriure.

–I el teu pare? –va preguntar-li en Rob.

«Ulls marrons», va pensar en Christopher. Tenia els ulls marrons, era l'únic que recordava, i per això va fer el que feia sempre, que era inventar-se la resta. Va explicar el de sempre, que el seu pare era molt traçut amb les mans. Que feia objectes de fusta: joguines, taules i cadires. I que tenia un taller.

–Però no com el del senyor Absalom. Molt millor –va apuntar en Rob.

–Sí –va dir en Christopher. I va somriure en veure la cara meravellada d'en Rob Rodanxó, però també va sentir una engruna de culpabilitat.

En Christopher els va explicar que el seu pare era molt fort, i que era molt ben plantat, i que cada nit li feia un petó al front i que li explicava un conte abans d'anar a dormir.

–Igual com fas tu ara –va dir la Manda.

En Christopher va assentir.

–Torna'ns a parlar de la casa –li va demanar en Rob.

En Christopher el va mirar i va somriure, però era un somriure per dissimular la punxada aguda de dolor que sentia. Va tornar a sentir aquella calor. L'ensurt sobtat d'una flama agitant l'aire davant seu, ferotge i ataronjada, i la pudor de fum, l'espetic de la fusta cremant i el rugit, aquell rugit terrible de l'aire engolit..

En Christopher va aclucar els ulls un moment i va inspirar profundament, com si fes un gran esforç per recor-

dar. Hi va haver una pausa breu; tots els altres estaven pendents del que diria.

–No, avui no –va dir–. Potser un altre dia.

–Et costa molt de recordar? –li va preguntar en Rob, que entenia el que li passava.

–Una mica –li va respondre en Christopher.

«Molt», va pensar. «Em costa tantíssim recordar tan poca cosa! I tan poca cosa em fa tant de mal!»

–No serem mai de debò –va dir en Jack amb tristesa.

–Però podem millorar –li va respondre en Rob, amb un to alegre–. El senyor Absalom em va dir fa uns dies que em faria un tronc nou.

En Jack i en Christopher es van mirar. En Rob no s'hi va fixar.

–Ho diu molt sovint això, Rob –li va fer veure en Jack.

–Tan aviat com fem uns quants diners –va dir en Rob.

En Jack ja volia mirar-s'ho amb optimisme, però era difícil.

–Pensa-hi una mica –li va dir en Rob–. Un tronc nou. Potser un parell de cames. Tots podríem pujar de categoria. A classe Zèfir, potser, o fins i tot a Pilkington.

–Els Pilkington no duren –va dir en Jack.

–Doncs a Hockney Mark 2, potser –va dir en Rob.

–Una vegada vaig veure un Cormier Original –va dir en Jack.

–Què dius! –va dir la Manda.

–I tant que sí! –va replicar en Jack–. El senyor Absalom i jo érem en una botiga d'East Grimstead, i va entrar una nena amb els seus pares. Tenia els cabells rossos, rinxolats, molt ben pentinats. Era preciosa.

–No era ella, oi? –li va preguntar en Rob.

–L’Ellie Lockwood? Sí. El senyor Absalom va dir que era ella.

–De cap manera, no podia ser l’Ellie Lockwood de cap manera –va cridar la Manda, amb la veu trencada.

L’Ellie Lockwood era el mecanisme més famós de tota la Gran Bretanya. Deien que tenia cinquanta anys, però semblava que l’haguessin fet el dia abans. Anava a les millors festes i sortia a tots els diaris. Deien que fins i tot havia conegut el rei.

–Semblaven de veritat els seus cabells, Jack? –li va preguntar en Rob.

En Jack va assentir.

–M’hi jugo un peix que els ulls l’hi fan joc –va sospirar la Manda.

–Els té blaus, sí –va afirmar en Jack–. I té una pell fantàstica. Diuen que fins i tot es posa vermella.

–Jo també em torno vermell –va fer en Rob. Va tancar ben fort la boca i va començar a fer grinyols.

–Tu no respires, Rob –va remarcar en Christopher.

En Rob va parar de fer veure que s’aguantava la respiració:

–Ai, és veritat, no me’n recordava.

La Manda va esclatar a riure.

–Imagineu ser així. De classe superior, i tenir pares i tot. És el que s’assembla més a ser autèntic –va dir en Jack.

En Christopher es va fixar en la seva expressió somiadora, i li va saber greu dir el que va dir a continuació:

–No eren els seus pares, Jack. Eren els seus amos.

En Jack va fer cara d’estar una mica empipat:

–Això ja ho sé. Però igualment...

–De classe superior –va sospirar en Rob.

Ningú va dir res. Una ràfega de vent va picar suaument a la porta.

–Hauríem de dormir una mica –va dir en Christopher.

–Vols dir que hauries de dormir tu, a nosaltres no ens fa cap falta –li va respondre en Rob. Va aixecar la cella dreta, que ràpidament li va caure a terra. Va provar d’ajupir-se a recollir-la, però no hi arribava, es va desplomar i va començar a rodolar. La Manda es va posar a riure i en Grapes també, a més picava de mans amb entusiasme i feia un soroll de llauna escandalós. En Jack va ajudar en Rob a posar-se dret, li va recollir la cella i la hi va donar. En Rob se la va posar al palmell d’una mà i la va allargar cap a en Christopher amb una mirada suplicant.

En Christopher va aixecar les celles i va posar els ulls en blanc, com dient en broma «quina paciència que s’ha de tenir!», i va regirar la caixa de les eines buscant-hi la pega. Ràpidament va tornar a enganxar la cella a en Rob i li va fer uns truquets al cap.

–Aviat et posarem celles noves –li va dir.

–De classe Cormier –va demanar en Rob–. Ben maques i espesses. Que s’hi pugui passar la pinta.

En Christopher va fer un somriure d’orella a orella.

–Sí. De classe Cormier. Per què no, posats a demanar?

En Rob Rodanxó es va instal·lar al seu lloc entre la pila de deixalles. La Manda se’n va anar a seure a la seva cadira, en Grapes es va asseure a terra, repenjat a la paret, i en Jack s’estava recolzat a prop de la porta calmosament i escoltava el xiulet del vent.

4

En Christopher es va tapar amb la roba de llit i mirava al sostre. Li va venir una imatge al cap, una visió de fum i flames, i va tancar els ulls molt fort per veure si la podia fer desaparèixer.

–Però us diré una cosa –va fer en Jack–. L’Ellie Lockwood aquella tenia deliris de grandesa. Tenia molts fums. I pretensions per damunt de la seva condició.

En Christopher no va dir res. Les flames es van fondre en la negror. La son va venir-li.

Entre la foscor hi havia una llum càlida. Sentia l’impuls de córrer cap a aquella llum, que aleshores es va tornar daurada, i el món es va tornar verd.

Tornava a ser en un jardí. El sol estava baix. Quan va seure damunt l’herba va sentir un ocell que cantava. Notava un doloret a l’anca sobre la qual havia caigut. Es va passar una mà per la cara i la va enretirar xopa de llàgrimes. Espantat, va fer una ullada ràpida al seu voltant, però aquella imatge daurada i verda ja començava a desaparèixer. Va cridar i va allargar la mà cap al buit, a les palpentes. Damunt d’ell es va projectar una ombra i algú el va cridar pel nom.

Quan es va despertar l’endemà al matí, en Christopher es va trobar el pati del taller cobert de neu. Va aixecar els ulls cap a un cel blau pàl·lid clapat amb filets de núvol. Notava un formigueig a les mans i l’alè se li glaçava a l’aire mentre travessava el pati. Se sentia viu i complet, part d’un tot, com si s’hagués ficat dins d’un quadre viu.

L’Absalom era al cobert. Es tornava a comportar com l’Absalom expansiu, xerraire i enginyós que tots coneixien tan bé.

Va assenyalar la finestra, cap enfora.

–Ja t’ho deia, oi que sí, xicot? Ja t’ho vaig dir que tindríem feina. Ja ens han avisat perquè netegéssim un carrer. I tindrem més encàrrecs. La paga de tot un dia per tot un dia de feina. Ja pots reunir la tropa.

L’Absalom es va dirigir al taulell de treball i es va ficar cargols i un tornavís a la butxaca.

–Senyor Absalom?

–Digues, xicot.

–Estava pensant en els meus pares. Creu que van patir durant l'incendi?

L'Absalom es va quedar parat un moment. En Christopher s'esperava que li digués alguna barbaritat, però li va respondre amb un to sorprenentment despreocupat i alegre.

–No hauries d'escalfar-te el caparró amb aquesta mena de coses –l'Absalom se li va girar de cara–. La senyora de l'orfenat em va assegurar una cosa: que havien passat d'aquest món a l'altre d'una manera ràpida i sense dolor. En pau descansin.

–I ella com ho sabia?

L'Absalom va anar a agafar una capsa de perns.

–Hi havia testimonis, evidentment. La mateixa gent que et va treure a tu de l'incendi.

–I com és que no en recordo res?

L'Absalom va mirar un moment per la finestra i va as-sentir lentament, com si reflexionés per a si mateix.

–Deu ser conseqüència d'haver rebut un cop al cap. Al-menys aquesta és l'explicació que va donar el metge.

–Em sembla que només recordo la meva mare, i sé que recordo haver estat aquí...

–I quins records més bonics que deuen ser! –va dir l'Absalom, obrint els braços amb una gesticulació exagerada, com si estigués davant d'un teatre ple de gent.

–Però m'agradaria recordar més coses. M'agradaria es-tar segur de més coses.

L'Absalom va assentir amb el cap, procurant donar una imatge de sinceritat i comprensió.

–I jo també, xicot. Jo també –va sospirar.

–Em tornaran mai els records?

L'Absalom va ventar l'aire amb la mà i se'n va tornar a remenar el taulell.

–Ves a saber! Ves a saber!

–M'agradaria molt. Tot i que a vegades veig...

–Mira, Christopher, fill –li va dir l'Absalom, amb certa impaciència–. Hem d'anar per feina, avui que en tenim, i no puc perdre el temps amb xerrameques.

–D'acord, senyor Absalom –li va dir en Christopher fent que sí amb el cap.

L'Absalom li va somriure, però en Christopher es va adonar, per la rigidesa de la pell apergaminada del seu rostre, que era un somriure forçat.

–Ets el meu preferit i ho saps, oi que sí?

–Sí, senyor Absalom.

–Ets un noi molt maco. –L'Absalom es va donar uns co-pets a les butxaques, es va carregar una caixa d'eines sota el braç i es va dirigir cap a la porta. Quan sortia va passar la mà pels cabells d'en Christopher–. El millor de tots.

Dalt de la camioneta, assegut al seient del costat del con-ductor, en Christopher mirava els camps ondulats coberts de neu i el calat que traçaven les branquetes grises dels arbres, que contrastaven amb el blau pur del cel. La inten-sa tempesta de neu de la nit anterior havia donat pas a un silenci i una quietud que ho embolcallaven tot.

Van passar per davant d'una fàbrica molt gran. De les xemeneies en sortia un fum negre. Des de lluny, en Chris-topher va veure que el sol brillava damunt de diverses fi-

leres de metall; segurament eren mecanismes que treballaven a fora mentre els seus companys feien moure els engranatges de la indústria a dins.

–Costarà moltes hores, treure aquesta neu –va dir l’Absalom. I va deixar anar una riallada de satisfacció.

En Christopher se’l va mirar, encorbat damunt del volant, amb els ulls esbatanats per l’avidesa, ignorant completament el fred.

–És veritat que vostè i en Jack van veure l’Ellie Lockwood? –li va preguntar en Christopher.

–Què has dit? –li va replicar l’Absalom, gairebé sense parar atenció.

–En Jack va dir que vostè i ell van veure l’Ellie Lockwood a East Grimstead.

–Potser sí. No ho recordo –li va contestar, arrufant les celles.

–Diuen que és una Cormier Original.

–La gent diu moltes coses. Pot ser que sigui l’obra d’una artesania suprema, no ho recordo. L’únic artesà de primera (com jo mateix, és clar) que he conegut en ma vida va ser en Richard Blake. Ell sí que era un autèntic mestre! Els seus models tenien una articulació precisa, eren ben equilibrats, amb moviments que fluïen i una capacitat gairebé impecable de moure’s com persones de debò.

En Christopher hi va rumiar un moment. Havia sentit tota mena d’anècdotes sobre en Richard Blake. Molts opinaven que era el millor enginyer de després de la Gran Guerra, i a tot arreu el consideraven l’autèntic hereu del gran Philip Cormier. Blake havia sopat amb membres de la reialesa i es deia que fins i tot havia fet d’assessor per al primer ministre.

–És veritat el que diuen del seu pare?

–Que si és veritat què?

–Que el va matar un mecanisme?

–En Charles Blake era un bon enginyer. Potser no tan bo com ell es pensava, i potser va portar les seves habilitats limitades una mica massa lluny en el servei del seu país.

–Això vol dir que és veritat?

L’Absalom es va llepar els llavis i es va empassar saliva. Va abaixar una mica el to de veu.

–Ara hi ha certes pràctiques i artificis d’enginyeria que s’han prohibit encertadament a causa del que va fer en Charles Blake.

–Es refereix a la Propulsió Refinada? A l’Animació?

L’Absalom va arrufar el nas.

–Potser és millor que no parlem d’aquests temes.

En Christopher es va arreparar al seient i va arrugar el front. Va decidir abordar una altra qüestió.

–És veritat que en Richard Blake es va tornar boig?

–No es va tornar boig. Simplement, va desaparèixer –li va dir l’Absalom–. A la gent li agrada dir que es va tornar boig perquè els fa gràcia pensar que ser un geni et fa tornar boig. Doncs si això fos veritat, com s’explica que jo sigui aquest home amb el seny intacte que tens al davant?

En Christopher no li va tornar contesta.

–Ara bé, el senyor Cormier, d’altra banda, es va trastocar bastant després de l’incident que va provocar el decés del senyor Blake pare. I és ben natural. Al cap i a la fi, ell hi va tenir un paper important, en aquell afer obscur –l’Absalom va tornar a abaixar la veu–. És per això que la Propulsió Refinada està prohibida.

En Christopher va assentir. L'Estelle li havia explicat part del que ella sabia de tot aquell episodi horrible. Corrien rumors que en Philip Cormier havia descobert un mètode nou per dotar de consciència les màquines. Ell l'anomenava *Propulsió Refinada*. Emprava paraules com *Adhesió Psicònica*, *Transferència Quintaessencial* i altres termes sofisticats, però que en realitat només volien dir transferir una ànima a una màquina. En Cormier havia contractat en Charles Blake com a ajudant i durant la demostració pública que van fer posteriorment, el mecanisme va matar desenes de persones, comptant-hi el mateix Charles Blake.

–És per això que en Cormier es va retirar a Ironhaven, en un exili autoimposat –va continuar l'Absalom–. Diuen que va fondre la majoria dels seus millors treballs. Els va trinxar, els va desmuntar i els va fondre. És per això que els models originals d'en Cormier tenen tant de valor en el mercat. Mai no s'ha de subestimar el valor de l'obra d'un boig.

–He sentit explicar que havia fet models adults.

L'Absalom va brandar el cap i va fer una mirada de desdeny.

–Ningú ha fet un model adult des de l'època de Runcible; va en contra de la llei.

–Però potser va ser accidentalment. Això podria passar, oi que sí?

L'Absalom no va dir res. Va agafar més fort el volant i va mirar fixament la carretera. Va aclucar un ull, es va fregar el nas amb el revés de la mà i va ensumar fort. En Christopher se'l va mirar un moment i va intentar decidir quina era la millor manera de procedir.

Volia anar amb cautela, però les paraules li van sortir de la boca abans de saber què deia:

–I què me'n diu, de l'Edward Autèntic?

L'Absalom es va girar amb tanta fúria que gairebé va posar la camioneta de través.

–Què et vaig dir?! Què et vaig dir?! –li va rugir tirant capellans, amb la cara morada de ràbia i els ulls sortint-li de les conques.

–Ho sento molt.

–No en vull sentir ni una paraula, d'això, ja t'ho vaig dir! No n'has de dir res. No ha existit mai.

Però sí que havia existit, en Christopher ho havia presenciada. Feia més d'un any. L'Absalom havia preparat una col·lecció d'espantaocells per a la temporada i n'havia muntat un fet de peces velles que havia anat arreplegant al llarg de l'hivern. Almenys feia 1,80 metres d'alçada i el tenia repenjat en una cadira del taller, amb el cap tirat enrere per damunt del respall. Tenia la boca torta i en forma de serreta. Els colzes i els genolls, fets de coure, li sobresortien pels forats de la roba que duia. L'Absalom li feia els darrers retocs i li acabava d'enroscar els últims cargols i perns quan va notar que es movia. Allò no era estrany en un espantaocells, però sí que va ser extraordinari el fet que digués: «Hola».

Durant uns segons l'Absalom es va quedar veient visions. Els espantaocells no tenien per costum establir converses; no eren fets per a això. El màxim que podien arribar a fer era balbucejar i dir bestieses sense solta ni volta. Els altres se'l van quedar mirant i van suposar que senzillament

era un defecte temporal, però aleshores l'espantaocells va aixecar el cap, va mirar al seu voltant, i va preguntar:

–On és, això?

Va fer l'efecte que a l'Absalom les cames estaven a punt de fer-li figa. Es va posar la mà dreta davant la boca i va ofegar una exclamació:

–Ai la mare que...!

En Christopher va ser el primer a respondre-li:

–Això és el taller –li va dir.

L'espantaocells se'l va mirar amb una expressió ingènua, com una criatura.

–El taller –va repetir. Va mirar a terra i després va mirar l'Absalom i va somriure. Llavors va ser quan l'Absalom finalment va petar.

–Jack! Porta el manual!

En Jack va fer el que li manaven i va portar el llibrot enquadernat en pell del damunt de l'escriptori de l'Absalom. Era l'obra de consulta estàndard que feien servir tots els enginyers: el *Manual de glifs, signes i símbols per a l'animació d'inanimats* de Runcible.

L'Absalom el fullejava amb desfici mentre l'espantaocells s'ho mirava tot encuriolit i continuava somrient. Va mirar el sostre. Va mirar a terra. Se'ls va mirar a tots un per un i els somreia i deia «hola». De seguida els va agradar a tots.

–Què ha passat, senyor Absalom? –li va preguntar en Christopher, mentre la Manda i en Rob donaven la mà a l'espantaocells.

–Aquest ofici demana gran subtileza i precisió, xicot –li va respondre l'Absalom. Se li notava el neguit a la veu mentre anava passant pàgines del manual–. L'acte de fer

art no es pot resumir en unes quantes frases curtes i condensades. És molt més complex que això i seria massa llarg d'explicar.

–No ho sap, oi?

L'Absalom va tirar el cap enrere i va deixar anar un udol de frustració.

–Em sembla que ell sap el que és –va dir en Christopher, mirant l'espantaocells.

–Això ja ho veig, noi –li va etzibar l'Absalom, brandant el cap amb desesperació.

–I té mida d'adult –va afegir en Christopher.

L'Absalom feia anar les mans amunt i avall amb fúria per demostrar que tant se li'n donava.

–I això significa que no és legal, senyor Absalom –li va fer notar en Jack.

L'Absalom el va escridassar:

–Gràcies, Jack! Gràcies per aquesta intervenció tan pertinent i oportuna sobre la situació legal del nostre nou amic, aquí present. Francament, no sé on seria, si no fos pels teus amplis i valuosos coneixements legals.

–Només feia un comentari... –va murmurar en Jack.

Al cap d'una estona l'Absalom va sortir del taller, després d'haver donat instruccions estrictes que no deixessin sortir l'espantaocells sota cap concepte.

–I una cosa més –els havia dit l'Absalom, quan ja era a la porta–. Sobretot, sobretot, no li poseu nom.

Tots van respondre assentint solemnement amb el cap. En Jack fins i tot va fer una creu amb els dits i la va besar, com a jurament.

Li van posar Edward Autèntic.

Va ser en Rob qui va proposar el nom, «perquè fa gran i a més sembla bastant autèntic, com una persona gran de debò».

El nom li va quedar, malgrat que «Edward Autèntic» no era un nom de debò, com el que portaria una persona.

Van voler veure si l'Edward Autèntic podia caminar, i en Jack i en Christopher el van agafar per les mans i el van ajudar a aixecar-se de la cadira. L'Edward Autèntic va anar vacil·lant i fent tentines com un poltre acabat de néixer que aprèn a posar-se dret.

–El taller –deia, mentre es passejava pel local. Ho anava mirant tot, i estava meravellat de les coses més mundanes. Els altres es van presentar pel nom, i ell els anava repetint somrient.

–Christopher. Rob. Manda. Jack.

Va abaixar la mirada cap a en Rob.

–M'agrades, Rob.

–I a nosaltres ens agrades tu, Edward –li va respondre en Rob.

La Manda va picar de mans tota contenta davant d'aquesta escena, i fins i tot en Jack semblava complagut.

Durant els tres dies següents, l'Absalom amb prou feines es va acostar al taller. En Christopher no tenia cap dubte que estava ordint un pla per desfer-se de l'Edward, però no veia com ho podria aconseguir, l'enginyer; sobretot perquè en Grapes es negaria a fer mal a l'espantaocells. I mentre ells havien acceptat l'Edward com a nou membre de la família.

Per desgràcia, aviat es va fer evident que l'Absalom no s'hauria d'esforçar gaire a trobar una manera d'eliminar

l'Edward. Era clar que l'error que havia comès involuntàriament tenia una durada limitada. Després del primer dia, a l'Edward cada cop li costava més deambular pel taller. Els seus moviments s'anaven tornant més lents i pausats. L'endemà, la seva capacitat de parlar es va anar deteriorant. Les pauses entre paraules s'anaven allargant, era com veure una joguina que es quedava sense corda. En Christopher i en Jack es miraven amoïnats, però en Rob i la Manda no eren conscients dels canvis.

El tercer dia, l'Edward es va quedar assegut a la cadira. No es movia, per molt que la Manda i en Rob l'estiessin, i aviat el cap li va caure cap endarrere i va tornar a la seva posició original. Va mirar cap al sostre i va continuar somrient fins al final. Les últimes paraules que va dir van ser: «Ha... estat... molt... boniiiiic...».

El somriure va ser l'última cosa que li va desaparèixer.

En Rob va ser el que s'ho va prendre més malament i va plorar durant dies seguits.

En Christopher es va girar cap a l'Absalom, que estava inclinat damunt del volant i no parava de moure's, tot inquiet.

–Em sap greu, senyor Absalom –li va tornar a dir en Christopher–. No n'hauria d'haver dit res.